

Pasarét, 2011. december 31.
(óév este)

Horváth Géza

... ADJ SZÁMOT...

Lekció: Lukács 16,1-12

Alapige: Lukács 16,2

Ezért előhívatta, és így szólt hozzá: Mit hallok rólad? Adj számot a sáfárságodról, mert nem lehetsz többé sáfár.

Imádkozzunk!

Hálaadással magasztalunk, mennyei Édesatyánk, hogy összegyűjtöttél bennünket ez esztendőnek utolsó napján, az utolsó óráiban, hogy ígét hallgassunk.

Áldunk, hogy mindenekelőtt megvallhattuk, hogy te megmaradsz minden időben. Te voltál, s te vagy erős Isten, örökkévalóság Atyja, és te meg is maradsz, mindörökké ugyanaz vagy.

Áldunk, Urunk, hogy ismerhetünk. Tudjuk, hogy kegyelmes, hosszútűró vagy. Tudjuk, hogy szeretsz bennünket. Bocsásd meg, Urunk, hogy olyan sokszor nem élünk ezzel, hanem visszaélünk a te bizalmaddal.

Köszönjük, hogy számadásra indítsz bennünket ezen az estén. Segíts úgy megállnunk előtted, hogy lássuk: tiszteletünket tesszük-e előtted, vagy veled szeretnénk ezt az egész estét eltölteni. Egy órára tudunk-e elcsendesedni, vagy ezen az estén egészen csend lesz az életünkben, és úgy szeretnénk előtted hódolni, benned gyönyörködni, és szüntelenül mindenért hálát adni, ahogy te azt kérted tőlünk.

Urunk, juttasd eszünkbe ezen az estén, hogy istentiszteletre jöttünk-e, vagy pedig istentisztelet az egész életünk, mert amikor innen elmegyünk, amikor dolgozunk, pihenünk, amikor a családjunk között vagyunk, akkor is téged tisztelünk és magasztalunk.

Urunk, valóban, ahogy énekeltük, segíts nekünk abban, hogy meglássuk és megtudjuk, hogy vajon növekedtünk-e az ismeretben, többek vagyunk-e a szeretetben, a reménységben, a hozzád fűződő kapcsolatban, mint tavaly ilyenkor, vagy pedig visszaesés van az életünkben és ott sem tartunk, ahol egy évvel ezelőtt.

Kérünk, Urunk, hogy taníts őszinteségre bennünket, mikor visszanezünk az év napjaira, megvalljuk neked, hogy kegyelmed az, hogy nincsen végünk, mert

nem fogyatkozott el még most sem a te irgalmasságod. Amikor visszanezünk, megvalljuk előtted, hogy olyan sok jót kaptunk tőled, és azt a terhet is, amit ránk mértél, a te kezedből vehettük, hiszen tudjuk, hogy akik téged szeretnek, azoknak minden a javukra van.

Ezért kérünk, segíts most ezt az évet összegezni, és mindenképpen hadd tegyük ezt előtted, Urunk, s könyörülj meg igehirdetőn és igehallgatókon is, hogy mindannyian előtted legyünk, hogy aki hirdeti és hallja itt az ígét, adja neked szívét.

Ámen.

Igehirdetés

Jézus Krisztus mondja ezt a példázatot a tanítványoknak, és az óév utolsó napján csak ez a két szó legyen előttünk ennek a példázatnak a fényében, amit a gazda mond a sáfárának, vagyonkezelőjének. Bevádolják, hogy hűtlenül kezelte azt, és magához hivatja ezt a sáfárt: „Adj számot...”

A következő napokban az üzletek bejáratán majdnem mindenütt lesz egy kis tábla: leltár miatt zárva. Én már láttam ilyen táblát, és arra gondoltam: Uram, milyen jó lenne, ha ezen az istentiszteleten így tudnánk előtted állni, hogy az életünk felett egy olyan tábla lenne kiírva: leltár miatt *nyitva*.

Ha ilyet látnánk egy üzleten, igen szokatlan lenne. Tulajdonképpen ezen az estén leltároznunk kell. A leltár azt jelenti, hogy az üzlet tulajdonosa vagy dolgozói megnézik, hogy mennyi volt a bevétel, a kiadás, az árukészlet, és a végén egyezik-e a számadás. Nyereség vagy veszteség volt az elmúlt időszakban. Megérte-e az üzletet fenntartani, érdemes-e folytatni, vagy jobb lenne az egészet abbahagyni, bezárni.

Arra gondoltam, hogy amikor ennek az esztendőnek az utolsó alkalmát kihasználva eljövünk, hogy elcsendesedjünk a mi Urunk előtt, jó lenne, ha életünk fölé az lenne írva: leltár miatt *nyitva*. Ugyanis ez azt jelentené, hogy hajlandók vagyunk leltározni, nyitva tartunk, és beengedjük a mi Urunkat is. Nem zárjuk be a szívünket, a fülünket, érzelmünket, akaratomkat, értelmünket, hanem pontosan kinyitjuk, és azt kérjük: Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád! Azt kérjük: vizsgálj meg engem, Uram!

Így álljunk ma este a mi Urunk elé, és így hallgassuk ennek az ígének az üzenetét: adj számot... Röviden nézzük meg, hogy miről szól ez a példázat.

Egy gazdag emberről szól, aki odaadja a javait a sáfárnak, hogy kezelje, fektesse be, forgassa azt. Ez a sáfár azonban hűtlen lesz, és feljelentik, bevádolják a gazdánál. A gazda magához hivatja és számon kéri. Azt mondja: adj számot, mert nem lehetsz többé sáfár.

Akkor ez a sáfár elkezd kapkodni: vajon mit tud tenni? Okosan gondolkodik: Számba veszi a lehetőségeit. Kapálni nem tudok (pedig mondhatta volna valakinek, hogy mutassa meg, melyik végén kell fogni a kapát, milyen mozdulatokat kell tenni ahhoz), koldulni meg szégyellek. Micsoda szégyen lenne, hogy aki addig igazgató voltam, gazdasági vezető voltam, most ott ülök valahol és tartom a sapkámat, hogy dobjanak bele valamit. De hát biztosítanom kell a jö-

vómet. És akkor sorba hivatja — a példázat szerint csak két adós van megemlítve —, a gazdának az adósait.

Mennyivel tartozol az én uramnak? Azt mondja az egyiknek, aki száz korsó olajjal tartozott: írd hamar ötvenet. Milyen nagylelkű ez a sáfár. Azt mondja a másiknak, aki pedig száz kórus búzával tartozik, vedd a papírt, s írd hamar nyolcvanot. Megint nagylelkű. Ma ezt úgy nevezik: hűtlen vagyongazdálkodás. A híradókban ma is sok ilyenről lehet hallani. Ez ma is valóság: írd hamar ötvenet, írd hamar nyolcvanot. Hűtlen gazdálkodás. Feljelentés érkezett hűtlen gazdálkodás gyanújával.

És akkor Jézus egy furcsa dolgot mond. Majdnem, hogy a példázatot úgy is lehet érteni első hallásra, hogy ez a sáfár dicséretet kap. De csak első hallásra. Nem a hűtlenséget dicséri az Úr, mert azt nem tudja dicsérni, hanem azt, hogy ez a sáfár okosan gondolkozott. Elmondja a példázat: látjátok, ez a hamis sáfár a világ fiaihoz tartozik. Ezt ne felejtsük el!

Ezzel nem példát ad elénk az Úr Jézus, hanem példázatot, aminek egyetlen üzenete van. Minden példázat azért hangzik el, hogy egy központi üzenet, egy lényeges mennyei üzenet felhangozzék. Példázat tehát arra nézve, és ezt szeretném hirdetni nektek ma este: mit csinálsz a múltaddal, és hogyan biztosítod a jövődet.

Ez azért érdekes, mert most itt vagyunk a múlt és jövő határán. Itt állunk a régi, gyűrött előjegyzési naptárunkkal, és ott van az új, a szép, a tiszta, amiben még alig van írva, mert múlt és jövő, a régi és az új határán állunk ezen az estén. Ez örök nagy kérdés: mit csinálsz a múltaddal, hogyan biztosítod a jövődet?

Nézzük meg néhány gondolatban, hogy miről is tanít bennünket ez a példázat, és annak a csodálatos összefüggése.

Először: adj számot, három dolgot jelent. Három dolog van világosan beírva ebbe a két felszólító szóba. Ez nem fenyegetés, ez figyelmeztetés. Amikor azt mondja nekünk ma az élő Urunk: adj számot, nem azért mondja, mert fenyegetni akar, hanem azért, mert figyelmeztetni akar. Mert nekünk olyan Istenünk van, aki nem fenyeget bennünket ítélettel, világvégével, számonkéréssel, hanem figyelmeztet, és majd meglátjuk: milyen jó, hogy figyelmeztet bennünket.

Adj számot... Három lényeges dolog van ebben: van gazda, vannak rám bízott értékek, van elszámolás. Mind a hármat könnyen el szoktuk felejtani. Az ember a bűn következtében mindhárom elfelejti, vagy nem vesz róla tudomást. Néha a hívők is elfelejtik, a hitetlenek pedig egyáltalán nem vesznek róla tudomást.

Az első: van gazda. Ez, hogy adj számot, ezt jelenti. Van, aki számon kér.

Hadd hirdessem ma este azt a nagy örömezenetet, hogy igen, van gazdája ennek a földnek, ennek a teremtettségnek. Olyan jó, amikor a zsoltárírók szívéből, hitéből feltört ez a vallomás. Gondoljunk csak egyetlen zsoltárra, a 24-dikre: Az Úr bír ez egész földdel, és minden benne élőkkel. Övé a földnek kerekége, mit a tengeren épített. Az Úré a föld és annak teljessége, az Úr birtokolja az egész földet. Ez a föld nem gazdátlan, mert van, aki megteremtette, szeretetből létrehozta.

Amikor valamit olvasok a teremtésről, a bolygókról, a csillagrendszerekről, mindig elámulok. Amikor nézem a napfelkeltét vagy napnyugtát, azt a mérnöki pontosságot, ahogy Isten elhelyezte ezt a földet azért, hogy tudjuk meg: van gazdája ennek a földnek. Van Ura ennek a világmindenségnek, és boldog ember az, aki el tudja mondani, hogy a világmindenség Teremtője az én Teremtőm is, az én Uram, az én Istenem is, nekem is Gazdám.

Sokszor el szoktunk erről feledkezni. Arról, hogy nem a magamé vagyok, hogy Isten nem adta nekünk az Ő jogainak a tulajdonjogát, a mienk a haszonélvezet.

Érjük, hogy mit jelent: haszonélvezet? Isten megteremti a földet, és azt mondja az embernek: neked adom, őrizd és műveld. Nem a tulajdonjogot ruházom át, hanem a haszonélvezetet. Ezért a gazda az értéket odaadta a sáfárnak.

Mivel mi mindannyian kaptunk értékeket, ezért mindannyian sáfárok vagyunk. Senki nem húzhatja ki magát: én nem vagyok gazdasági vezető. Senki nem mondhatja: ez nem rólam szól. Nem én vagyok a sáfár. Mivel ez a Teremtő Úr nekünk szeretetéből és könyörületéből javakat ajándékozott — vagyis Isten ígéje szerint: mid van, amit ne kaptál volna? Ezért mindannyian sáfárok vagyunk. Mindannyian kaptunk értékeket ettől a gazdától. Nem is akármilyen értékeket.

A teljesség igénye nélkül felsorolok néhányat, csak azért, hogy belelássunk, milyen értékeket kaptunk. Összefoglalva: lelki és testi értékeket. Azt mondja az apostol: mindennel megajándékozott minket, ami az életre és a kegyességre való. Ez azt jelenti, hogy ami a testi életre, és ami a lelki életre való, azzal mi megajándékozottak vagyunk. Vagyis valaki ideadta nekünk, valaki reánk bízta. És a sáfárságról adj számot — azt jelenti, hogyan éltél ezzel. Hogyan sáfárkodtál? Mit tudsz felmutatni? Csak tékozolni tudtad, vagy pedig gyarapítani is, nemcsak megőrizni?

Tudjuk, hogy aki megőrzi, az nem kap dicséretet. Az egy talentumos szolga nem kapott dicséretet, mert ő csak meg akarta őrizni. Ez Istennél mindig kevés. Ne őrizd, hanem gyarapítsd! Mert „aki velem nem gyűjt, az tékozol.” Ezért kell megállnunk ma este. Így kell megállnunk ma este: igen, Uram, leltár miatt nyitva. Nyitva az életem, a fülem, a szívem, az akaratom, az értelmem. Kinyitom előtted: gyere be! Sorold fel, mit adtál, nézz meg, és vizsgálj meg. Nézd meg az én sáfárságomat, lásd meg hamisságomat, és igazíts ki, tegyél helyre, bocsáss meg nekem. Mink van, amit ne kaptunk volna?

Beszéljünk most a lelkiekről. Mennyi mindent kaptunk. Sok ígét kaptunk. Az előző istentiszteleten többen megköszönték az ígéket. Kedves dolog volt. Én is sok ígét kaptam az én Uramtól, de nem ez a döntő, hanem az, hogy hány ige szólalt meg. Az a döntő, hány ige ért célba, hány ige talált el, kényszerített térdre, csalt könnyet a szemembe, úgy, mint a pünkösdi férfiaknak, akik szívükben megkeseredtek, és elkezdtek könnyezni és azt mondták: mit cselekedjünk, Atyám mi férfiak? Hány ige ért célba?

Valaki elmondta: ő minden alkalmon itt volt. Igen, de úgy voltunk itt, ahogy az ének mondja: ím bėjöttünk nagy örömmel, felséges Isten, a te szentidnek

gyülekezetébe — vagy beestünk holt fáradtan, unottan, vagy éppen egy veszedésből jövet, vagy egy munkahelyi gondot hozva ide. De nem ez a baj, hanem az, ha úgy is mentünk ki, ahogy bejöttünk. Vagy pedig ott volt a lelki öröm: lelki örömmel megújulva imádjuk szent Felségedet. Azért jövök, Uram, hogy téged dicsérjelek, benned gyönyörködjem, kincseidet megköszönjem, amire teljesen érdemtelen vagyok.

Igen, hány igével tudunk elszámolni. Mennyi mindent kaptunk testiekben is. A családjunkat, szereteteinket, a meleg hajlékot. Van egy kedves ének, minden versszaka és minden sora azzal kezdődik: köszönöm... Köszönöm neked, Istenem, szereteted. Köszönöm a nyíló rózsát és rajta a töviseket. Köszönöm a keskeny utat. Köszönöm a keresztet, a próbákat, hajlékodat. Köszönöm a Bibliát. Oda kell állni az Úr elé, és el tudom-e énekelni: köszönöm, Istenem...

De nemcsak meg kell köszönni, hanem el kell számolni. A sáfártól az kívántatik meg: adj számot. A sáfártól az kívántatik meg, hogy hűséges legyen. Nem az, hogy magas, jóképű legyen, hanem hogy hűséges legyen, hogy könyvelni tudjon. Ne sikkasszon. Adj számot a te sáfárságodról.

Megdöböntő, megremeg a lábunk, és megremeg a szívünk, ha ezt az ígét komolyan vesszük ma este. Rövid felszólítás: adj számot! Írjuk a szívünkbe.

Sokan szomorúan mondják: tönkrementünk. Panaszkodnak sokan a házasságuk miatt, a gyermekeik miatt. Adj számot! De Uram, mi az én bűnöm, mi a mulasztásom, mi az én hűtlenségem?

Lelkészi szolgálatom alatt oly keveseket láttam, akik ezt kérdezték volna. Volt a szívükben panasz, vád: ilyen a másik, olyan a harmadik, a családtagom, a rokonom, a házastársam, a gyermekem ilyenek. De az: Uram, én mit vétettem? Uram, könyörülj rajtam, hol rontottam el? Olyan keveseket láttam odaállni az Úr elé komolyan és őszintén. Adj számot a te sáfárságodról!

Ebben az igében mi az evangélium? Ha valaki hallja: adj számot — azt mondja: hallottunk egy ítéletes prédikációt. Hallottunk felelősségre vonásról. Ebben a két szóban, ebben a figyelmeztetésben benne van az örömhír. Tudjátok mi? *Azt, hogy most itt mondja Isten, és nem az ítélszéken hallod.* Mert ha az ítélszéken hallod, akkor vége! De hogy ezt itt hallod, amíg itt vagyunk a földön, amíg testben vagyunk, ezt most mondja Isten. Most adj számot!

Mert egyszer nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélszéke előtt. De Ő elénk jön, előre figyelmeztet: vigyázz, lesz számadás! Ebben a történetben a döntő kérdés az, és ezért van ez a sáfár megdicsérve a maga nemében, mint világ fia, mert Ő azt mondja: azt az időt használjam ki, amíg oda kell tárnai a könyvelést. Mert bizonyára adott neki a gazda egy kis időt, hogy szedje össze magát, hozza a papírokat, készítse el a leltárt, tárja elé a számokat, az ügyeket. És ez a hamis sáfár ki akarja használni az időt. Csak az a baj, hogy ő emberileg gondolkozik, tehát a világ fia, és az nem tud másképpen gondolkozni.

Aki nem hitben jár, az a mennyei világ dolgait nehezen fogja fel. Ő emberileg gondolkozik, de okos a maga nemében, mert kihasználja az időt, és arra gondol, hogy ha majd ebből az adósságból elengedek — úgy kezeli a vagyont,

mintha az övé lenne. Mi is sokszor ezt tesszük. Úgy kezeljük az időnket, mintha a mienk lenne. Úgy kezeljük a pénzünket, mintha a mienk lenne. Úgy kezeljük a javainkat, mintha a mieink lennének. A bűneset mindig az: kisajátítani azt, ami az Istené, s rámondani valamire, a mienk. Ő nagylelkűen elengedi: írj hamar ötvenet, írj hamar nyolcvanot.

A hűtlenség még hűtlenebbé teszi. Még jobban megy a bűnbe, a csalásba, a sikkasztásba, mert meg akarja oldani a helyzetét. Ezért „okos” ez az ember. Azt gondolja, hogy ő meg tudja oldani, mert az ember mindig azt gondolja: ő megoldja, míg oda nem hull Jézus lábához. Nekünk nem kell segítség, mi elrendezzük az életünket, megoldjuk a konfliktusainkat, helyre hozzuk a hibás döntéseink következményeit...

Igen, ennek a sáfárnak ez a butasága, hogy emberileg akarja megoldani, de az az okossága, hogy figyelmeztet bennünket, hívóket. Figyelmezteti a világosság fiait: vigyázzatok, van számadás, vigyázzatok, mert addig meg kell oldani az életeteket, mert az időnk fut egyre sebesebben, rohanva, mint az ár.

Ez az ember hogyan akarja megoldani a múltját? Emberi okoskodással. Azt mondja: majd kitalálom, hogy ha munkanélküli leszek, hogy biztosítsam magam. Majd ezek befogadnak a házukba. Lehet, hogy még olyan naiv is volt: majd munkát adnak nekem. Persze, majd látják, mint csináltam az előző gazdámnál, majd ott megint igazgató leszek.

Ez a sáfár a maga nemében okos. De hogyan akarja rendezni a múltját, mert ez a nagy kérdés? Istentisztelet előtt elolvastam a 32. zsoltárt. Tudjátok, mi van benne? Azt mondja Dávid: bevallottam hűtlenségemet az Úrnak. Ez a sáfár egyetlen dolgot tehetett volna, de ezt nem tudja, nem jön elé. De te tudod, mert elénk hozza a Lélek. A sáfárnak egy dolgot kellett volna tennie: nem ő oldja meg az életét, nem ő rendezi el a múltat, hanem odaáll az ő Ura elé, és bocsánatot kér tőle. Lett volna rá lehetősége? Egészen biztosan, mert a Biblia ezt mondja nekünk.

Nekünk pedig mindig az egész Szentírás igazságát és valóságát kell szem előtt tartanunk. Lett volna lehetősége odamenni az Úr elé. Dávid is eltékozolta testi épségét, lelki javait, eltékozolta paráznaságba, házasságtörésbe, de azt mondja: bevallottam hűtlenségemet az Úrnak. Őt is számadásra hívja az Úr. Őhöz is elküldi a prófétát. Elküldi az Ő igéjét. Dávid azt mondja: bevallottam hűtlenségemet az Úrnak. És hogy kezdi a zsoltárt? „Boldog ember az, akinek hűtlensége megbocsátatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít” és utána mondja: bevallottam hűtlenségemet az Úrnak.

Ennek a sáfárnak csak ez az egy nem jut eszébe. Ez a legfontosabb, hogy a múltját nem neki kell elrendezni. De nekünk jusson eszünkbe ma este, hogy valaki a te múltadat elrendezte, a te hűtlenségedet már felvitte a Golgotára, a te elrontott sikkasztásodat, életedet, amit testben és lélekben elsikkasztottál az Istentől, azért valaki tökéletesen eleget tett nagypénteken, a Golgotán. Ezért van bocsánat.

Aki maga akarja rendezni az életét, az mindig nagyobb mélységbe, nagyobb káoszba megy bele. Állj oda ma este Isten elé, mert gazdád Ő neked, mert Ő a

világ Ura, és neked Teremtőd. Állj oda és mondd azt, amit az ébredés idején egy ének: Uram, mindent eltékoztam, semmim sincs már nekem. Fáradtan és alig remélve csendül fel énekem. Bizony, kár és szemét az élet, bizony csalárd a szív. A porból hallgatom beszéded, és áldom, hogyha hív.

Ez a kérdés ma este: tudsz-e porba hullani? Vajon mondod-e: Mester, előtted a porba esem. Mindenben mindenem légy te nekem.

Gondolni kell a jövőnkre. Ő emberileg akarta a jövőjét bebiztosítani, és hány ember van így, akinek csak ennyi a jövőre való gondolás. Csak annyi: hova kerülök, milyen munkahelyem lesz, ki lesz a házastársam, milyen lesz az öreg-ségem, ki fog rólam gondoskodni. — Mi lesz, ha leesem a lábamról? Valaki egyszer azt mondta: ott a sok félretett pénzem, majd azzal megoldom. Na de meddig oldja meg? A temetésig. És aztán mi lesz?

A sáfár is így gondolkozott, mint Jézus másik példázatában a bolond gazdag: én lelkem örülj. Sok javaid vannak sok esztendőre eltéve. Építetek nagyobb csűröket, betakarítom a gabonát. Biztosítva vagyok. És azt mondja neki Isten: Bolond, még az éjjel elkérik tőled a lelkedet. És amit gyűjtöttél, kiéi lesznek?

Mert aki csak emberileg gondol a jövőjére, az bolond. Balga. Az helytelenül gondolkodik. A jövőnket egyetlen módon tudjuk biztosítani. Megint egy ének szavával mondom: „Hű Jézusom kezébe teszem kezem belé, Ő életem vezére, vezet hazám felé. A keskeny úton járok, de Ő közel van ám. Magasból vet világot az Ő keresztje rám.”

Aki ezt el tudja mondani, annak a jövője biztosítva van. Annak a jövője az Úrnál van, annak a jövője a kegyelemben van. Van tehát számadás. Mit csinálunk a múlttal és hogyan készülünk a jövőre? Mit csinálunk a múlttal, a mögöttünk levő adósságokkal, mulasztásokkal? Nemcsak anyagilag lehet ám sikkasztani, hanem sokféle módon lehet hűtlennek lenni mindazokon a javakon, amiket Isten ajándékba adott nekünk. Mit teszünk, ha hűtlennek bizonyulunk?

Ma este állj az Úr elé. Készülj úgy a jövőre, hogy kéred: Uram Isten, siess minket megsegíteni ily nagy szükségünkben. Krisztus Jézusért, mi Urunkért és Megváltókért.

Befejezem egy énekkel, amit egy kedves testvérünk írt. Négy versszaka van. Egyes énekeskönyvekben megtalálható.

Bevádolt sáfár, állj most elő.
Számot kell adnod Urad, ha jó.
Tékozlón magadnak éltél csupán,
Kidobnak, sáfár, koldusbot vár.

Alázd meg szíved, gőgös sáfár,
Adósok réme, barát vagy már?
Hamis mammonból igaz kincs lehet:
Élj másokért, s fent köszöntenek.

Futnak az évek, fogy életed.
Kapkodszt, hogy mentsd még, amit lehet.
Nyerni akartál, és vesztés lettél.
Kincseket mennyben nem gyűjtöttél.

Mindazt, mit itt lenn rád bíz Urad:
Időd, erőd és minden javad
Fektesd be érte, csak nyerj lelkeket,
Gyümölcsöt hoz, hogy Ő megmentett.

Itt van Isten ajánlata, időd, erőd s minden javad fektesd be érte, csak nyerj lelkeket, gyümölcsöt hoz, hogy Ő megmentett. Adj számot. Boldog, aki úgy ad számot, hogy azt mondja: Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek! A te kegyelmed jobb az életnél.

Imádkozzunk!

Szeretnénk hálaadással megköszönni Urunk, hogy figyelmeztetsz bennünket igéden keresztül. Áldunk, ha nem bezárjuk a szívünket, fülünket, szemünket, hanem rád emeljük, és kérjük, várjuk, hogy szólj hozzánk. Kérünk azért, hogy akaratumkat, értelmünket hassa át a te élő igéd.

Köszönjük ezt a csendes estét, Urunk, és köszönjük azt is, hogy míg hangzott az ige, a világ zaja sem szűrődött be, hogy zavaró legyen. Köszönjük, Urunk, hogy néped elcsendesedik ezen az estén, és előtted való szent komolyságban és szent félelemben vizsgálja meg életét.

Kérünk azokért, akik nem így teszik. Nagy hangzavart csinálnak maguk körül, mulatságba mennek, hogy eltereljék a figyelmet a múltó időről, amely egyre közelebb hoz bennünket a számadáshoz, az előtted való megálláshoz. Köszönjük, hogy még van időnk.

Áldunk azért, hogy még ennek az estének is vannak órái, és ezekben az órákban bocsánatot lehet kérni tőled, és egymással is lehet rendezni lelki életünket.

Köszönjük mindazokat az igéket, amelyekkel szóltál hozzánk ebben az esztendőben, és amit naponta olvashattunk, amiből táplálkozhattunk.

Köszönjük a közösséget, a gyülekezetet, a templomot. Köszönjük, hogy olyan sok alkalom lehetett.

Eléd hozzuk azokat, akik ez évben temették szeretteiket, gyászoló családokat innen a gyülekezetből különösen. Kérünk, vigasztald őket és töröld le a könnyeiket.

Köszönjük, akiknek gyermekáldást adtál, és akiket a szövetség jelében részesíthettünk. Köszönjük azokat a párokat, akik eléd állva kérték: vezesd őket a te utadon, és magad légy az út. Kérünk, áldd meg közös életüket.

Kérünk azokért, akik konfirmáltak az idén. Erősítsd meg te, Urunk, az ő hitüket, hogy hűek maradjanak, hogy nekik adhasd az élet koronáját.

Köszönjük, hogy bennünket egyen-egyen is megajándékoztál. Bocsásd meg, hogy sokszor elmegyünk köszönet és hálaadás nélkül a te ajándékaid mellett. Sok mindent természetesnek veszünk és tartunk, mintha mi dolgoztunk volna meg értük. Bezsebeljük a dicséretet. Bocsásd meg nekünk, Urunk, hogy ebben is hűtlenek voltunk, és nem neked adtuk a dicsőséget, hanem elsikkasztottuk. Hűtlen sáfárok vagyunk mindannyian. Ezért köszönjük, hogy még nagyobb az ellentét, mert te pedig örökké hűséges Úr vagy, és ha mi hűtlenkedünk, de hű maradsz, mert magadat meg nem tagadhatod.

Áldunk és dicsőítünk téged, örökké való Királyunk, Urunk, Megváltónk, Szabadítónk.

Ámen.